

disse bestemmelser bør tages hensyn til beslutninger truffet i relevante FN-organer. Uanset dette generelle forbehold fandt mange vestlige lande, herunder Danmark, anledning til i stemmeforklaringerne at præcisere de beslutninger, der indeholdt de konkrete forbehold.

Paragraf 29 omhandler spørgsmålet om forbedring af markedsforholdene for naturprodukter, der er udsat for konkurrence fra syntetisk fremstillede produkter. Det anføres bl. a., at hvor naturprodukter kan dække verdensmarkedets behov, vil de udviklede lande ikke tilskynde til ny produktion af direkte konkurrerende syntetiske produkter. I den danske stemmeforklaring udtaltes, at dette kun kunne gælde, hvor naturprodukterne var konkurrencedygtige såvel med hensyn til pris som kvalitet.

Ifølge paragraf 35 skal de udviklede lande overveje indførelsen af forholdsregler for tilpasning af industrigrene, der er eller er i fare for at blive ugunstigt berørt af en øget import fra udviklingslandene. I den danske stemmeforklaring anførtes, at den danske regering ikke havde og næppe ville søge lov hjemmel til indgreb med henblik på industriel tilpasning. Danmarks importpolitik var liberal, industrien ville omgående blive berørt af ændringer i konkurrenceforholdene på verdensmarkedet og selv løbende tilpasse sig disse ændringer. Udtalelser med samme sigte, omend mindre faste i formen, fremsattes af Australien, Frankrig, Storbritannien og USA.

I paragraf 38 anføres, at de socialistiske østeuropæiske lande i deres økonomiske planlægning vil tage passende hensyn til udviklingslandenes interesser. Paragraffen blev ikke genstand for specielle reservationer, jfr. dog herved det tidligere omtalte generelle forbehold til strategien, der blev taget af de østlige lande.

Med hensyn til udviklingsfinansiering er langt de vigtigste bestemmelser indeholdt i paragrafferne 42 og 43.

Ifølge paragraf 42 bør alle økonomisk udviklede lande bestræbe sig på inden 1972 årligt til udviklingslandene at overføre finansielle midler svarende til mindst 1 pct. af deres bruttonationalprodukt. De lande, der ikke er i stand hertil, bør søge at nå dette mål senest i 1975.

Ingén af de vestlige donorlande tog reser-

vationer til selve 1 pct.-målsætningen, men til tidsfristen (1975) for målsætningens opfyldelse blev der taget forbehold af Australien, Canada, Danmark, Finland, Italien, New Zealand, Storbritannien, USA og Østrig.

Ifølge paragraf 43 bør de økonomisk udviklede lande stræbe mod, at den statslige bistand ved tiårets midte udgør mindst 0,7 pct. af deres bruttonationalprodukt.

Reservationer til såvel omfanget af som tidsfristen for denne ny målsætning blev taget af Danmark, Italien, Japan, Storbritannien, USA og Østrig.

Australien og Canada reserverede sig deres holdning til tidsfristen, men ikke til omfanget.

Frankrig fandt, at omfanget af målsætningen var sat noget for højt.

I den danske stemmeforklaring til de to paragraffer anførtes, at man i princippet gik ind for opstillingen af mål for finansielle overførsler fra de udviklede lande til udviklingslandene og lagde særlig vægt på målsætninger for den statslige bistand. Danmark kunne imidlertid ikke i øjeblikket — eller inden for en overskuelig fremtid — forpligte sig internationalt til nye konkrete mål eller tidsfrister for deres opfyldelse.

Ifølge paragraf 52 skal muligheden for at sammenkæde tildelingen af nye reserveaktiver i henhold til ordningen om de særlige trækningsrettigheder med ydelsen af yderligere finansielle midler til udviklingsformål undersøges inden tildelingen af særlige trækningsrettigheder i 1972.

Ligesom næsten alle andre vestlige lande tog Danmark en formel reservation til denne paragraf under henvisning til at dette spørgsmål burde afgøres af Valutafondens kompetente organer.

Ifølge paragraf 63 vil de udviklede lande øge deres hjælp til direkte støtte for videnskab og teknologi i udviklingslandene. Spørgsmålet om opstillingen af et mål for denne hjælp svarende til en bestemt procentdel af de udviklede landes bruttonationalprodukt skal tages op til overvejelse, og man skal også overveje opstillingen af et konkret mål for de udviklede landes anvendelse af midler til forskning af udviklingslandenes særlige problemer.

USA, Storbritannien og Australien anførte i deres stemmeforklaringer, at de ikke